

Nesrečni tatič.

Pri Dreniku so imeli velik sadni vrt, ki je bil kroginkrog ograjen s starim plotom. Semtertja je bila ograja že razdrta, in tam je bila trava navadno tudi najbolj pohojena, kar je pričalo, da večkrat kdo hodi po nji. Da je to res, je pa še najbolj pričala velika, lepa hruška, okolu katere je bila trava vsa rumena.

Oh, kolikokrat je stal kak bosopetec za plotom in čakal, da pade debela, sočna hruška na tla. Večkrat jih je bilo še celo več, ki so se pa morali seveda vrstiti.

Kdo bi se temu tudi čudil! Saj so bile Drenikove hruške boljše kot méd in mleko. To so vedeli vaški bosopetci, ki so pa morali kljub svoji abecedni modrosti večkrat pokazati pete Drenikovemu pastirju, hlapcu ali pa celo psu, ki tudi ni nikomur prizanesel, če ga je dobil med zobe.

Hribčev Jakec je že dolgo časa vedel, da so Drenikove hruške strašno dobre, a pokusil jih še ni nikdar, dasiravno jih je videl skoro slednji dan, ko je nesel abecednik v šolo in iz šole. Ko so se pa nekega dne v šoli učili črko „h“, poleg katere je bila narisana debela hruška, so se Jakcu pocedile sline, in spomnil se je takoj na Drenikovo hruško. Ko je šel spet mimo nje domov, je mislil, kako bi si jih enkrat naložil. Spomnil se je sicer, da so mu že starši večkrat rekli: Ne želi svojega bližnjega blaga.

Celo pot je Jakec mislil, kdaj bi bilo najbolj ugodno, da bi lahko brez skrbi stal pod hruško. Kajti Drenikovi so bili vedno le blizu doma, in tedaj se je težko kaj dobilo.

A Jakec je bil bolj prebrisan kot njegovi tovariši. Sklenil je, da gre v mraku za plot, ko bo že malo temno in ga ne bo nihče videl.

Na večer jo res mahne proti Dreniku. Ko je zvonilo Avemarijo, je že čepel za plotom in čakal, kdaj bo ugodna prilika, da zažene poleno med veje. Nestrpno se mu je zdelo to čakanje. Že bi bil kmalu

šel domov, a v tem hipu se prikaže v Drenikovi hiši luč. Jakec si misli: „Aha! Sedaj, ko bodo vsi v hiši, morda še celo pri večerji, bom pa lahko opravil.“

Hitro je pod hruško. Boječe se ozira okoli, če ga morda kdo ne vidi, in ogleduje sedaj poleno, sedaj hruško, če morda ni previsoka. Pa zažene poleno med veje, da začno padati hruške po tleh.

A komaj jih začne poberati, že zalaja pri hiši pes in steče proti hruški . . . Jakca oblije mrzel pot — kajti psov se je neizrečeno bal — in beži na vso moč proti ograji. A predno se je mogel splaziti čez plot, ga prime pes za hlačnico in ga vleče nazaj. Jakec ga brcne z ного, ali psu to ni dišalo, pa ga zgrabi z zobmi. To je bil ljut boj. Jakec suje z ного in vpije nad psom, ki se je vedno bolj zaganjal vanj. Ko vidi, da se ga ne more iznebiti, se zažene z vso močjo na plot in srečno prileze na prosto. A pes ga je že čakal na drugi strani.

Jakec uvidi, da ga more rešiti le beg. Zatoraj drvi pred psom, da bi kmalu izgubil hlače. Pes pa postane še bolj besen, se začne zaganjati v begunca in ga podere na tla. Bog ve, kaj bi se bilo zgodilo z Jakcem, da ni prišel v tem hipu Drenikov pastir, ki je s silo odgnal psa domov.

Jakec to noč ni mogel mirno spati. Vedno se mu je sanjalo, da ga podé psi in se zaganjajo vanj. Strah ga je spreletaval, ko se je vzbudil in se spomnil strašnega dogodka.

Ko so oče drugi dan zvedeli, kaj se je zgodilo, Jakcu niso rekli ničesar, samo posegli so na polico, ki je bila Jakcu in njegovim hlačicam največji strah.

* * *

Jakec je sedaj že precej velik in zna že tudi brati. Kadar bero v šoli kak stavek, ki prepoveduje tatvino, se popraska za ušesi, kakor bi se hotel nečesa spominjati . . .

Bojan.

